

som jeg heller ikke tillægger denne Paragraph nogen overordentlig stor Betydning. Som jeg tillod mig i mit første Foredrag at bemærke, er den bleven optagen efter en fremmed Lovgivning, nemlig den af mig omtalte engelske, og jeg skal herved ikke lade uberørt, at ligesom i det Helse taget det Kjendskab, Udvalget har faaet til den engelske Lovgivning, maa tilskrives en Meddelelse, som det har modtaget fra Kjøbenhavn's Politi, saaledes er ogsaa den Forfættelse, man her har foreslaaet i § 6, ikke fremkommen ganske uden en hdre Foranledning. Jeg maa isvrigt bemærke, at jeg ikke troer, der kan være nogen Betænkelse ved denne Paragraph. Det er vel ganske vist, at Forholdet ofte vil stille sig saaledes, at Bestemmelsen ikke vil kunne faae Anvendelse paa Grund af manglende Beviis; men dette forhindrer jo ikke, at der kan gives enkelte Tilfælde, hvor Beviis kan være tilstede, og hvor den saaledes vil kunne anvendes, og det har desuden altid sin Betydning, at en saadan Bestemmelse staaer her. Naar det er blevet bemærket, at „Barn“ er en altsfor ubestemt Betegnelse, og at Barnealderen burde være nærmere angiven, saa troer jeg ikke, at dette med Nytte vilde kunne lade sig gjøre; thi det kan ikke forlanges, at Pantelaaneren skal anstille en Undersøgelse angaaende den Paagjældendes Alder; han maa lade sig nøie med et udbortes Skjøn over, om den Paagjældende er et Barn eller ikke, og der kan altsaa kun være Tale om at anvende denne Bestemmelse i de Tilfælde, hvor det er givet, at den paagjældende Person efter et umiddelbart Skjøn tvivlsomt maa ansees for et Barn. Isvrigt vil det jo sees, at denne Bestemmelse væsentligst har til Hensigt at forhindre ulovlige Dispositioner over fremmed Gods, som ganske vist ikke sjældent foregaae paa denne Maade; en ærlig og honnet Pantelaaner vil jo isvrigt vistnok selv uden denne Bestemmelse vogte sig for, uden Videre at modtage Panten af saadanne Personer. — Mere Bægt lægger jeg paa § 8. Jeg troer virkelig, at det vil være overmaade nyttigt, naar man giver en Lov om Pantelaanernæringen, da at bestemme, at man ikke skal kunne omgaae de Bestemmelser, som gives om Pantelaan, ved istedsefor Pantelaan at aflutte Kjøb med Til-

bagekjøbsret. Det er en Form, som jeg troer, at man, saasnart en saadan Lov udkommer, strax vil falde paa at benytte, og jeg anseer det for i høi Grad tvivlsomt, om man, naar der ikke var en udtrykkelig Bestemmelse i Loven, som siger, at et saadant Kjøb med Tilbagekjøbsret skal betragtes som Pantelaan, vilde kunne faae det betragtet som saadant. Jeg skal bemærke, at den nye Lov, som jeg i mit første Foredrag sagde var udkommen i England til Skærpelse af de ældre Love om Pantelaanerne, netop gaaer ud paa det Samme som denne § 8, idet den nemlig paa Grund af, at man har bragt i Erfaring, hvorledes man har omgaaet de ældre Bestemmelser om Pantelaan ved at give det Skin af Kjøb med Tilbagekjøbsret, bestemmer, at dette ikke skal være en Hindring for Lovens Anvendelse, saa at denne ligesaa godt skal gjælde det Tilfælde som i det, Loven egentligt har omtalt.

Siden jeg gaaer over til at omtale det, der væsentligt har været Gjenstand for Discussionen, nemlig Udvalgets § 4, skal jeg endnu omtale et Par Bemærkninger, der ere gjorte af den ærede sidste Taler. Han har ikke været fornøjet med den Bestemmelse, som indeholdes i § 1, nemlig om, at Bevillingen uden Videre skal være fortabt, saasnart Vedkommende efter Politiets Skjøn har paadraget sig Mistanke for Hæleri. Jeg skal blot bringe i Erindring, at denne Deel af Udkastet ligefrem er skrevet ud af Næringsloven. Det er Næringslovens Bestemmelser med Hensyn til Klubehandlere, som der ere optagne. Ligesom man dengang Intet fandt at erindre imod, at en saadan Bestemmelse blev gjort gjældende med Hensyn til denne Næring, saaledes har Udvalget meent, at der Intet kunde være at erindre imod at bringe den i Anvendelse ligeoverfor disse Næringsdrevende. — Hvad isvrigt § 1 angaaer, bemærkede den høitærede Indenrigsminister, at han havde en Indbening at gjøre mod det Udtryk, som er brugt af Udvalget, nemlig „at søge Erhverv“. Han meente, at det Udtryk, som findes i Udkastet, vilde være at foretrække, nemlig „at gjøre en Forretning deraf“. Det er ganske vist saaledes, som den høitærede Indenrigsminister bemærkede, at det ikke har været Udvalgets Tanke, at ville sige noget